

Emberhúst evő boszorkányok

Volt egyszer egy legény, aki beleszeretett a disznópásztor leányába. Ahányszor csak elment a babájához, annak anyja mindig megtraktálta jobbnál jobb ennivalóval. Egy alkalommal a nyitott konyhaajtón át megfigyelte, hogy a leendőbeli anyósa, ki éppen túrós lepényt készített, midőn a tésztát kigyúrta, nem hintette be azt túróval, hanem helyette ráokádott. Midőn pedig a lepényt eléje rakta, úgy nézett ki, mintha rendes túróval lett volna behintve.

A legény rögtön sejtette, hogy boszorkánnyal hozta össze a sorsa, s ezért elhatározta, hogy annak boszorkány voltáról személyesen meggyőződik. Tehát még aznap este lesben állt a ház közelében egy nagy bodzafa tövében. Ahogy éjjeledni kezdett, egymás után jöttek ám a boszorkányok, s mind felültek a fára. Ott morogtak, zümmögtek a legény füle hallatára. Végül megérkezett a pásztor felesége is leányával, s mindketten feltelepedtek a többiek közé. Midőn már valamennyien együtt voltak, nekiestek a leánynak és széjjeltépték. Csontjairól leették a húst, a csontokat pedig egymás után ledobálták a földre. A legény volt szeretőjének egyik combcsontját felkapva elszaladt a fa alól, s messzebről figyelte mi fog történni.

A boszorkányok, hogy a leány testét felfalták, leugráltak a fáról s elkezdtek a ledobált csontokat összekeresgélgni. Sokáig kutattak a legény által ellopott lábszárcsont után is, de sehogyan sem bírták megtalálni. A többi csontot szépen egymáshoz illesztették, a hiányzó lábszárcsontot pedig egy bodzaággal pótolták. Midőn így az egész csontváz össze lett állítva, csodák csodájára a lány újra feléledt a csontjaira visszavarázsolódott a hús, s oly épnek, egészségesnek nézett ki, mintha mi sem történt volna vele.

Másnap reggel a pásztor, felesége és leánya segítségével szokás szerint kihajtotta a kondát a legelőre. Midőn a legény meglátta volna a szeretőjét, nem állhatta meg, hogy az éjjel látottak hatása alatt rá ne szóljon:

– Mi van veled te, bodzafa lábú!

Nosza erre a lány anyjának, a vén boszorkánynak sem kellett több, rögtön a legényre vetette magát, kinek csak az volt a szerencséje, hogy

elszaladva éppen csak be tudott dőlni házuk küszöbén, különben a boszorkány elfogja és széttépte volna.

Ugyanis a boszorkány varázsereje megszűnik, ha fényes nappal lépi át az idegen ház küszöbét. Tisztán csak ennek köszönhető a legény is, hogy életben maradt.